

«ЛАПТЄВ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF LAPTYEV v. UKRAINE)
(Заява № 30666/13)

Стислий виклад рішення від 13 квітня 2023 року

У грудні 2012 року Київська регіональна митниця (далі – митниця) складала протокол про адміністративне правопорушення щодо заявника відповідно до статті 483 Митного кодексу України (далі – МК України) за приховування від митного контролю товарів, імпортованих підприємством заявника, шляхом надання неправдивих відомостей щодо їхньої митної вартості. Заявник оскаржив цей протокол, проте остаточною постановою від 03 квітня 2013 року Апеляційний суд міста Києва постановив визнати заявника винним за надання неправдивих відомостей митним органам щодо товарів, імпортованих його підприємством та стягнути штраф у розмірі 341 639,70 українських гривень, що дорівнювало вартості імпортованих товарів – 42 708,7 доларів США згідно з постановою суду – та конфіскувати товари, як було передбачено відповідною статтею МК України. Посилаючись на статті 467 і 488 МК України у редакції, яка набула чинності на момент розгляду справи, апеляційний суд зазначив, що оскільки протокол про адміністративне правопорушення стосовно заявника було складено 05 грудня 2012 року, шестимісячний строк для притягнення до відповідальності ще не сплинув. До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявник скаржився за статтями 6 і 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) та статтею 1 Першого протоколу до Конвенції, у зв'язку з тим, що адміністративне стягнення було накладено на нього після спливу встановленого законодавством строку для притягнення до відповідальності, було незаконним і непропорційним. Європейський суд вирішив розглянути його скарги виключно за статтею 1 Першого протоколу до Конвенції. Європейський суд розглянув питання строку для притягнення до відповідальності у цій справі, а також встановлення апеляційним судом належним чином вчинення правопорушення заявником. Європейський суд зазначив, що строк для притягнення до відповідальності вже минув на дату, коли апеляційний суд ухвалив рішення у справі заявника, без наведення пояснень чи обґрунтування для такого тлумачення, хоча належна оцінка цього питання була вирішальною для визначення законності втручання в майнові права заявника. Також Європейський суд зауважив, що тоді як районний суд детально розглянув справу та закрити провадження, оскільки не було встановлено важливий елемент умисного приховування товарів, апеляційний суд скасував це рішення своєю постановою, в якій було лише відтворено зміст протоколу про адміністративне правопорушення та не було наведено конкретних міркувань щодо аргументів заявника у зв'язку з цим. З огляду на зазначене Європейський суд дійшов висновку, що втручання у право заявника на мирне володіння своїм майном у цій справі не можна вважати «законним», констатував порушення статті 1 Першого

протоколу до Конвенції та присудив заявнику 69 290,40 євро в якості відшкодування матеріальної шкоди, що становило вартість конфіскованих товарів, та додатково суму будь якого податку, що може нараховуватися.

За ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

- «1. Оголошує заяву прийнятною;
2. Постановляє, що було порушено статтю 1 Першого протоколу до Конвенції;
3. Постановляє, що: (а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику 69 240,40 (шістдесят дев'ять тисяч двісті дев'яносто євро та сорок центів) євро в якості відшкодування матеріальної шкоди та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу; (b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;
4. Відхиляє решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.»